

ಯುವ ಚೈತನ್ಯದ ಸದ್ಭರಣೆ

ಸರಗೂರು ರಮೇಶ್

ಮಾನವ ಜೀವನದ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಯೋಮಾನವೇ ಯೌವನ. ಈ ಅವಧಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಬದುಕು ವ್ಯರ್ಥವಾದಂತೆ. ಹೀಗೆ ಯೌವನವನ್ನು ಸದ್ಭರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಈ ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸಿರುವ ಲೇಖಕರು ಮೈಸೂರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಿದ್ಯಾಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲ ಉಪನ್ಯಾಸಕರು. ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವ ಹಾಗೂ ಭಾಷಣ ಮಾಡುವ ಅಪೂರ್ವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಅವರು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ.



ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಅತ್ಯಂತ ವಿಷಾದಕರ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯರ್ಥವಾದ, ನೀರಸವಾದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿ ಚದುರಿಹೋಗುವುದು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮಾನವ ಜೀವನದ ಸುವರ್ಣಘಟ್ಟವೆನಿಸಿರುವ ಯೌವನದಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಯ ಅಪವ್ಯಯವಾದರೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿಯೂ, ಮುಂಜಾಗರೂಕತೆಯೂ ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಇಂತಹ ಸಡಿಲವಾದ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ: ಜೀವನವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಂತಹ 'ದೈಯ' ಅಥವಾ 'ಗುರಿ'ಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಅಸಮರ್ಥವಾಗುವುದು. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಭಾವನಾ ಶಕ್ತಿ, ಮಾನಸಿಕ ಶಕ್ತಿ, ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಶಕ್ತಿ, ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಮುಂತಾದ ಅಂತರಂಗದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ವಿಕಾಸ ಹೊಂದದೆ ಮುದುಡಿಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅಥವಾ ವ್ಯರ್ಥವಾದ ಆಸಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಆಕರ್ಷಣೆಗಳ ದಾಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ ನಿಷ್ಫಲವೂ, ನಿರರ್ಥಕವೂ ಆಗು

ತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ 'ಉನ್ನತವಾದ ಗುರಿ' ಮತ್ತು ಅದರಡೆಗೆ ಅವಿರತವಾದ ಪ್ರಯತ್ನವು ತಾರುಣ್ಯದ ಲಕ್ಷಣವಾಗಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ನಾವು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಒಂದು ಗುಣವೆಂದರೆ 'ಆತ್ಮಶ್ರದ್ಧೆ'. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ತಮ್ಮ ಸ್ಫೂರ್ತಿವಾಣಿಯಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ:

“ಶ್ರದ್ಧೆ, ಶ್ರದ್ಧೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ — ಇದೇ ಘನತೆಯ ರಹಸ್ಯ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ನೀವು ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ; ಆ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ನಿಂತು ಬಲಿಷ್ಠರಾಗಿ.”

ನಾವು ಹಿಡಿದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ, ಆಯ್ದುಕೊಂಡ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಜಯಶಾಲಿಗಳಾಗಲು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಪ್ರಚಂಡ ಕಾರ್ಯನಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ಅಗಾಧವಾದ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ ಇರಬೇಕು. ನಂತರ ಪರಿಶ್ರಮಿಸಿ ದುಡಿಯಬೇಕು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕನಸು ನನಸಾಗಲು ನಾವು ಮಿದುಳಿ ನಲ್ಲಿ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ, ಧನಾತ್ಮಕವಾದ ಉನ್ನತ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಬೇಕು. “ಶ್ರದ್ಧಾ

ಯುತವೂ, ಬಲಯುತವೂ, ಉಪಯುಕ್ತವೂ ಆದ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಲಿ. ಈ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಯುವಕರಿಗೆ ಕಿವಿಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮಾನಸಿಕ ಆಯಾಮವು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಲು, ಮತ್ತು ಬೌದ್ಧಿಕ ಶಕ್ತಿಯು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಲು ಯುವಕರು ಉತ್ತಮವಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಜೀವಪೋಷಕವಾದುದು. ವಿದ್ಯುತ್ ಹರಿದ ನಂತರ ಬಲು ಬೆಳಗುವಂತೆ, ಮಹಾಪುರುಷರ ವಿದ್ಯುತ್‌ವಾಣಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ನಂತರ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಕಾಶಿಸಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ.

“ಮಾನವನ ಗುರಿ ಸುಖವಲ್ಲ, ಜ್ಞಾನ” ಎಂದು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು. “ಕೊಲಂಬೊ ಇಂದ ಆಲ್ಬೊರಕ್” ಎಂಬ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಕುವೆಂಪು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ: “ನನ್ನ ತಾರುಣ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಋಣಿಯಾಗಿತ್ತೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿ ಪೂರೈಸಲಾರೆ. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ವೈಶಾಲ್ಯದ ಮತ್ತು ವೇದಾಂತ ತತ್ವದ ಗಭೀರತೆಯ ಪರಿಚಯ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವೂ ಸರ್ವಸುಲಭಗ್ರಾಹ್ಯವೂ ಆಗ ಬೇಕಾದರೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಸಂಕುಚಿತ ಮತಭಾವಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಕೆಡಹಿ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉದಾತ್ತ ಸಮನ್ವಯ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಈ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ಬೇರಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ.”

ಇಂದು ಆಕರ್ಷಣೆಗಳ ಸುಳಿಗಳು ಸಾವಿರಾರು; ಮೊಬೈಲ್, ಟಿ.ವಿ., ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಮುಂತಾದ ಉಪಕರಣಗಳ ಆಕ್ರಮಣ ತುಂಬಾ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ. ಸಿನಿಮಾ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯದ ಅಬ್ಬರ ಅಪಾರ. ಕಂಗಡಿಸುವ ಕೋಲಾಹಲಕಾರಿ ಚರ್ಚೆಗಳು, ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಅನಿಷ್ಟಗಳ ಅವರ್ತಗರ್ತದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಅಲೆಯುವ ಯುವಕರ ಮನಸ್ಸು ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಶುದ್ಧಿಯನ್ನೂ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಜೀವನರಂಗಕ್ಕೆ ಧುಮುಕಬೇಕಾದರೆ ‘ವಿವೇಕ ಬುದ್ಧಿ’ಯನ್ನು ನಿರಂತರ ಕೃಷಿಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ವೃಥಾವಾದ ಸದ್ದು, ಗದ್ದಲ, ಸಂತೆಯ ನಡುವೆ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾದ ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಮೂಲೆಹಿಡಿದು ಬಿಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪೋಷಕವಾದ ಕಲೆ-ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಜೀವನದ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಆಯಾಮಗಳ ಪರಿಚಯವಾಗಿ, ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ಮಾನವೀಯತೆ ಉದಾತ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಚಾರಿತ್ರ್ಯವು ತೇಜಸ್ವಿಯೂ, ಓಜಸ್ವಿಯೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರಿಗೆ ಯುವಜನತೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅಪಾರವಾದ ಭರವಸೆಯಿತ್ತು. ಈ ದೇಶವನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸುವವರು ಯುವಕರು ಎಂದು ಅವರು

ನಂಬಿದ್ದರು. “ಶೀಲವಂತರಾದ, ಬುದ್ಧಿವಂತರಾದ, ತಮ್ಮ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಮಾಡುವಂತಹ, ವಿಧೇಯರಾಗಿರುವ, ನನ್ನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಅರ್ಪಿಸಬಲ್ಲ ಯುವಕರ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಭವಿಷ್ಯದ ಹಾರೈಕೆಯಿಲ್ಲಾ ನಿಂತಿದೆ. ಅದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೂ ಅವರಿಗೂ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುವುದು,” ಎಂದು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನುಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ದೇಹದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ, ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲದೆ, ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಆಲೋಚನಾ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ನಾವು ಜಡದ ಮುದ್ದೆಗಳಾಗಿಬಿಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ನಮ್ಮನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ತಕ್ಷಣ ಸಿಗುವ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಫಲಗಳಿಗೆ ನಾವು ದಾಸರಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದೇವೆ. ಎಲ್ಲವೂ ತಕ್ಷಣ ದೊರಕಿಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ಧಾವಂತ ನಮ್ಮದು. ಈ ಅವಸರ, ವೇಗ, ಚಡಪಡಿಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ವಿವೇಕ ಶೂನ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ದೃಢವಾದ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವು ಬೆಳೆಯದಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಆದರೆ ದೃಢಚಿತ್ತದಿಂದ, ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಸಾಧನೆ ಮಾಡದೆ ಯಾವ ಮಹೋನ್ನತ ಆದರ್ಶವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲಾರವು. ಇಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಸಹನೆಯನ್ನು ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ದುಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿ ಫಲಿತಾಂಶ ದೊರೆಯದಿದ್ದರೂ ಹತಾಶರಾಗದೆ ಮುಂದುವರಿಯುವ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ನಾವು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕುವೆಂಪು ರವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ನಮ್ಮ ಉತ್ಸಾಹ ಹುಲ್ಲಿನ ಬೆಂಕಿಯಾಗಬಾರದು; ಕಲ್ಲಿದ್ದಲ ಕಾವಾಗಬೇಕು.” ‘ಪಾಂಚಜನ್ಯ’ ಎಂಬ ಕವನದಲ್ಲಿ ಯುವಕರಿಗೆ ಕುವೆಂಪು ಕೊಡುವ ವೀರ ಆಮಂತ್ರಣವಿದು:

ನಡೆ ಮುಂದೆ, ನಡೆ ಮುಂದೆ

ನುಗಿ ನಡೆ ಮುಂದೆ!

ಜಗ್ಗದೆಯೆ, ಕುಗ್ಗದೆಯೆ,

ಹಿಗ್ಗಿ ನಡೆ ಮುಂದೆ !

.... ನೆಚ್ಚುಗಡಬೇಡ ನಡೆ,

ಕೆಚ್ಚಿದೆಯೆ ಕಲಿಯೆ !

ಬೆಚ್ಚಿದರೆ, ಬೆದರಿದರೆ,

ಕಾಳಗದು ಬಲಿಯೆ ?

ಜಗತ್ತಿನ ಮಹಾಪುರುಷರ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಜೀವನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಯುವಕರ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಪರಿಹಾರ್ಯವಾದುದು. ಮನಸ್ಸು-ಹೃದಯಗಳಲ್ಲಿ ಆದರ್ಶ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗೌರವ, ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತು ಆರಾಧನಾಭಾವವನ್ನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವರು ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ಸಾಧನಾ ಮಾರ್ಗದ ‘ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತು’ಗಳನ್ನು ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಿ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಇದು ದೌರ್ಬಲ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ, ಹೇಡಿತನವೂ ಅಲ್ಲ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಆಗ ಆ ಸತ್ಪುರುಷರಲ್ಲಿರುವ ‘ಘನತೆ’ಯು ನನ್ನೊಳಗೂ ಸುಪ್ತ

ವಾಗಿದೆ; ನನ್ನೊಳಗಿನ ಮಹಿಮೆಯು ವಿಕಾಸವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಗೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಅವರಿಗಾದ ಆಂಗ್ಲಕವಿ H.W.Longfellow ಎಂಬಾತ A Psalm of Life ಎಂಬ ಕವನದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಸಾಲುಗಳು ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ:

Lives of great men all remind us
We can make our lives sublime,
And, departing, leave behind us
Footprints on the sands of time;

ಜೀವನವೆಂದರೆ ಕರ್ಮಕ್ಷೇತ್ರ. ಕರ್ಮವು ಇಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯ. ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತು ಸುಖಸಮೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂಬ ಹುಚ್ಚುಹಂಬಲವನ್ನು ತೊರೆಯಬೇಕು. ಸತ್ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ವೃದ್ಧಿ ಸುತ್ತು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ನಾವು ಬೆಳೆದು ಬೆಳಗಬೇಕಾದರೆ ಅದು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಾಗಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ. ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವವರೆಗೂ ಸತತವಾದ ಪ್ರಯತ್ನ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಸೋಲಿನಿಂದ ಕಂಗೆಡದೆ, ಎದೆಗುಂದದೆ ಮರಳಿ ಮರಳಿ ಆಶಾವಾದಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ನಿಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯದ ದಿನಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರು ನೀವೇ! ಏದ್ದೇಳಿ, ಧೀರರಾಗಿ! ಬಲಾಢ್ಯರಾಗಿ! ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನೂ ನೀವೇ ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯದ ನಿರ್ಮಾಪಕರು ನೀವೇ ಎಂಬುದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿ. ನಿಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಶಕ್ತಿ, ಸಹಾಯ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮೊಳಗೆಯೇ ಇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನೀವೇ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ.”

ನಮ್ಮ ಆತ್ಮವನ್ನು ನಾವು ಸ್ವಾನುಭವದಿಂದ ತಿಳಿದು “ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ” ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನವು ಪೂರ್ಣಗೊಂಡು

ಸಾರ್ಥಕತೆ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲ ಮಹಾಪುರುಷರು ಸಾರುತ್ತಾರೆ. ಆತ್ಮನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ‘ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾನಸಿಕ ಬಲವನ್ನು ‘ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮನೋಭಾವ’ ಎನ್ನಬಹುದು. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದ ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಂಕೀರ್ಣತೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ಸಹನೆಯಿಂದ ಬದುಕಲು ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮನೋಭಾವವು ಸರ್ವರಿಗೂ ಅಗತ್ಯ ಎಂದು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ದೈಹಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದು, ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಮತ್ತು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೇ ‘ಆತ್ಮ’ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದು. ನಮ್ಮ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಈ ದಿವ್ಯತೆಯನ್ನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಲು ನಿರಂತರ ಪರಿಶ್ರಮಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಮನುಕುಲಕ್ಕೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ.

ಆಶಿಷ್ಯರೂ, ದೃಢಿಷ್ಯರೂ, ಬಲಿಷ್ಠರೂ ಆದ ಯುವಕರಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಭಾವಶುದ್ಧಿ, ಜ್ಞಾನಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ, ಮಾನಸಿಕ ಏಕಾಗ್ರತೆ, ದೀರ್ಘಪ್ರಯತ್ನ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯಶುದ್ಧಿ, ಸ್ವಾರ್ಥದ ಪರಿಧಿಯಿಂದ ಆಚೆಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಒಯ್ಯುವ ಸೇವಾತತ್ವರತೆ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮನೋಭಾವ ಎಲ್ಲವೂ ಬೇಕು. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಅಥವಾ ಹಂಬಲ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸುವ ತನಕ, ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರುಬಿಟ್ಟಿರುವ ಹೀನ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವೂ ಸತತವೂ ಆದ ಹೋರಾಟ ನಡೆಯಬೇಕು. ನಿರ್ಭೀತರಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕು. ಅಂತಹ ದೃಢ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಹೋರಾಡುತ್ತಾನೋ ಅವನು ಅಂತಿಮ ಜಯವನ್ನೂ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಪಡೆಯುವನು ಎಂದು ವೀರವೇದಾಂತಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಘೋಷಿಸಿದ್ದಾರೆ. ❀



ಮುಖಚಿತ್ರದ ವಿವರಣೆ: ಮರು ಮರೀಚಿಕೆ

“ನಾನು ಒಮ್ಮೆ.. ಹಲವು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಮರಳುಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ.. ಪ್ರತಿದಿನ ಸುಂದರವಾದ ಒಂದು ಸರೋವರವನ್ನೂ ಅದರ ಸುತ್ತ ಮರಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗಿ, ನೀರು ಕುಡಿಯಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿತು. ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಸುಂದರ ಸರೋವರದ ತೀರಕ್ಕೆ ಹೊರಟೆ. ನಾನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಲೇ ಅದು ಮಾಯವಾಯಿತು. ತಕ್ಷಣ ನನಗೆ, ‘ನಾನು ಇಡೀ ಜೀವನ ಓದಿದ ಮರೀಚಿಕೆ ಇದು’ ಎಂದು ಭಾವವಾಯಿತು.

“ನಾವೆಲ್ಲ ಪ್ರಪಂಚವೆಂಬ ಮರೀಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ದಿನಗಟ್ಟಲೆ, ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ, ವರ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರುವೆವು. ಆದರೂ ಇದು ಮರೀಚಿಕೆ ಎಂಬ ಅರಿವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಅದು ಮಾಯವಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಪುನಃ ಅದು ಬರುವುದು. ದೇಹಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿನ ಕರ್ಮ ವಿಶೇಷವಿರುವುದು. ಆದ ಕಾರಣವೇ ಮರೀಚಿಕೆ ತೋರುವುದು. ನಾವು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಬದ್ಧರೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರಪಂಚವೂ ಇರುವುದು. ಸ್ತ್ರೀ, ಪುರುಷ, ಪ್ರಾಣಿ, ಸಸ್ಯ, ನಮ್ಮ ಆಸಕ್ತಿ, ಕರ್ತವ್ಯ ಇವೆಲ್ಲ ಪುನಃ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುವು. ಆದರೆ ಹಿಂದಿನಷ್ಟು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಕರ್ಮವೇಗ ತಗ್ಗುವುದು, ಅದರ ವಿಷ ಹೋಗುವುದು. ಅದು ಬೇರೆ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳುವುದು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಅದರ ನೈಜಸ್ವಭಾವವಾದ ಜ್ಞಾನ ಬರುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮಿಥ್ಯೆಗೆ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು.”

— ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ, ‘ಜ್ಞಾನಯೋಗ’, ಪು. ೨೧೩